

THE DRESDEN FILES

ซีรีส์ไซดตีสุดมันของพ่อมดยอดนักสืบ
ขายลิขสิทธิ์ไปแล้วกว่า 23 ภาษาทั่วโลก

ดินจันทร
ลวงทลอน

FOOL MOON

จิม บุทเชอร์ เขียน   สไมพอส แลคซ์ แปล

THE DRESDEN FILES

คืนจันทร์
ลวงหลอน

FOOL
MOON

จิม บุทเชอร์ เขียน   สมาพร แลคซ์ แปล

คำนำสำนักพิมพ์

ของหายหาพบ สืบสวนเรื่องลึกลับ ให้คำปรึกษา คำแนะนำ ราคาตัวเอง ไม่ปรุงรยาเสน่ห์ ไม่เล่นกลพื้นๆ ไม่รับแสดงในงานเลี้ยง หรืองานบันเทิงใดๆ

แฮร์รี่ เดรสเดิน กลับมาอีกครั้ง เมื่อคดีฆาตกรรมขวัญผวาในคืนจันทร์เต็มดวงมาลงหลอนชิคาโก พ่อมดนักสืบต้องยื่นมือเข้ามาจัดการ การไขคดีครั้งนี้ยิ่งยาก แฮร์รี่กับบ๊อบ จิตวิญญาณแห่งความเฉลียวฉลาด ที่ปรึกษาที่อยู่ในหัวกะโหลก ต้องต่อกรกับฆาตกรฆ่าโหดที่พวกเขาอาจต้องใช้มากกว่าเวทมนตร์

ใน *พายุพิฆาต* เกิดคดีพิศواسฆาตกรรมที่พัวพันกับการค้ายาเสพติด ซึ่งแฮร์รี่ใช้ความฉลาดหลักแหลมบวกกับความบ้าระห่ำ เอาตัวรอดจากปีศาจมาได้ ใน *เดอะ เดรสเดิน ไฟล์ส เล่ม 2 คืนจันทร์ลวงหลอน* ยังเต็มไปด้วยฉากบู๊ ดุเดือดและสยดสยอง ไม่แพ้เล่มแรก

คืนจันทร์ลวงหลอน นอกจากคดีที่รับประกันความพิศวง รั้าใจผู้อ่านแล้ว เราจะได้รู้จักแฮร์รี่ เดรสเดินกันมากขึ้น ทั้งการเป็นยอดนักสืบที่มีเสน่ห์เฉพาะตัวเหมือนเซอร์ล็อก โฮล์มส์ แมน ชอบลุยเดี่ยว (ซึ่งขัดใจผู้หมวดเมอร์ฟี) และอดีตของเขาที่ชวนติดตามอย่างยิ่ง

ซีรีส์ *เดอะ เดรสเดิน ไฟล์ส* แปลแล้ว 8 ภาษา ขายแล้วกว่า 6 ล้านเล่ม แฟนอิมอ่านและแฟนนิยายสืบสวนไม่ควรพลาด พบกับเล่ม 3 เร็วๆ นี้

คำเตือน: ขณะอ่านอาจได้กลิ่นคาราเลือด!

ImArnPUB

สำนักพิมพ์ อิมอ่าน
'อ่านอร่อย ได้คุณค่า'
มีนาคม 2559

บทที่ 1

ผมไม่เคยสังเกตเห็นการโคจรของดวงจันทร์ จึงคิดว่าคือนั้นเป็นคืนก่อนคืนจันทร์เต็มดวง เมื่อมีหญิงสาวนั่งลงตรงข้ามผมในผ้าแม็คเอน์ลีสส์ ขอให้ผมบอกทุกอย่างเกี่ยวกับสิ่งที่จะทำให้เธอถูกฆ่าได้

“ไม่” ผมพูด “ผมไม่บอกแน่” ผมพับกระดาษที่มีรูปวงแหวนสามวง ซึ่งมีจุดศูนย์กลางเดียวกัน อันเป็นสัญลักษณ์ของแมงมุม แล้วเลื่อนมันกลับไปอีกฟากโต๊ะไม้โอ๊กขัดเงา

คิม เดลานีย์ขมวดคิ้วมองผม แล้วบัดผมสีดำเป็นเงาที่ปรกหน้าผาก เธอเป็นผู้หญิงสูง อวบ น่ารักในแบบโบราณ มีผิวขาวผ่อง และแก้มกลม ๆ ที่ปกติมักจะยิ้มแย้ม แต่ตอนนี้เธอไม่ยิ้ม

“โอ้ ไม่เอาหน้า แฮร์รี่” เธอพูด “คุณเป็นพ่อมดอาชีพเพียงคนเดียวในชิคาโก และคุณเป็นเพียงคนเดียวที่จะช่วยฉันได้” เธอชะโงกข้ามโต๊ะมาหาผม ดวงตาแวววาว “ฉันค้นจากเอกสารไม่เจอสัญลักษณ์ทั้งหมดนี้ คนที่นี้ก็ไม่รู้จักสัญลักษณ์พวกนี้ คุณเป็นพ่อมดจริง ๆ เพียงคนเดียวที่ฉันเคยได้ยินชื่อ ยิ่งไม่ต้องพูดเรื่องรู้จัก ฉันแค่อยากรู้ว่าสัญลักษณ์เหล่านี้คืออะไร”

“ไม่” ผมบอก “คุณไม่อยากรู้หรือก สัมเรื่องวงกลมนี้ แล้วหันไปสนใจอย่างอื่นดีกว่า”

“แต่ว่า—”

แม้คิ้วคิ้วมือเรียกผมจากหลังบาร์ แล้วเลื่อนจานอาหารควินฉุยสองสามจานมาบนพื้นขัดเงาของบาร์ไม้โอ๊กบิดเบี้ยว ตามด้วยเอลส์น้ำตาลที่ทำเองสองสามขวด ผมเริ่มน้ำลายสอ

ท้องผมร้องโครกคราก มันเกือบว่างเปล่าเหมือนกระเป๋าสตางค์ของผม คินนี่ผมไม่มีทางซื้ออาหารเย็นกินเองได้เลย แต่คิมเสนจะจ่ายค่าอาหารให้ ถ้าผมยอมคุยกับเธอบางเรื่องระหว่างมื้ออาหาร สเต็กมือเย็นราคาถูกกว่าอัตราค่าบริการตามปกติของผม แต่เธอเป็นคนน่ารัก บางครั้งก็มาฝึกงานกับผม ผมรู้ว่าเธอมีเงินไม่มาก แต่ผมยังมีน้อยกว่า

แม้ว่าท้องจะร้องโครกคราก แต่ผมก็ไม่ได้ลุกพรวดไปหยิบจานอาหาร (ที่ผับแม็คแอนลีสส์แอนด์คริสตี้ไม่มีพนักงานเสิร์ฟ แม้บอกว่าถ้าคุณลุกเดินไปหยิบอาหารที่คุณสั่งเองไม่ได้ ก็ไม่ต้องมาที่นี่) ผมกวาดตามองทั่วห้องครัวหนึ่ง ซึ่งมีส่วนประกอบที่น่ารำคาญคือ มีเพดานต่ำกับพัดลมที่หมุนเอื่อย ๆ มีเส้าไม้แกะสลักสิบสามต้นและหน้าต่างสิบสามบาน บวกกับโต๊ะสิบสามตัวที่วางระเกะระกะ เพื่อสะท้อนกลับและกระจายผลของเวทมนตร์ที่หลงเหลือ ซึ่งบางครั้งอยู่รอบ ๆ บรรดาพอมดที่หิวโหย (หรือเรียกอีกอย่างว่า โกรธ) ผับแม็คแอนลีสส์เป็นที่หลบภัยในเมืองซึ่งไม่มีใครเชื่อเรื่องเวทมนตร์ ผู้คนมากมายมากินอาหารที่นี่

“นี่ แสรร์รี่” คิมพูด “ฉันสัญญาว่าจะไม่เอาสิ่งนี้ไปใช้ทำอะไรร้ายแรง ฉันจะไม่ทดลองเรียกใครมาหรือใช้มันมัดใคร นี่เป็นแค่ความสนใจเชิงวิชาการ มันกวนใจฉันมาพักหนึ่งแล้ว” เธอเอื้อมมากุมมือผม มองหน้าผมแต่ไม่สบตา ซึ่งเป็นเคล็ดลับที่คนที่ไม่ได้ใช้ศิลปะนี้เพียงไม่กี่คนทำได้ เธอยิ้มกว้างจนเห็นลักยิ้มมุมที่แก้มทั้งสองข้าง

ท้องผมร้องโครกครากอีก ผมชำเลื่องมองอาหารบนบาร์ที่รอผมอยู่ “แน่ใจนะ” ผมถาม “แค่ตอบสนองความอยากรู้อยากเห็นแน่นะ ไม่ได้จะใช้มันเพื่ออะไรทั้งสิ้น”

“สาบาน” เธอพูด แล้วทำท่าสาบาน
ผมขมวดคิ้ว “ไม่รู้สิ...”

เธอหัวเราะเยาะ “ได้ ไม่เอาว่า แฮร์รี่ ไม่ใช่เรื่องใหญ่เสียหน่อย เอาเถอะ ถ้าคุณไม่อยากบอกฉันก็ไม่ใช่ไร ฉันจ่ายค่าอาหารเย็นให้คุณอยู่ดี ฉันรู้ว่า ขณะนี้คุณต้องประหยัด ฉันหมายถึง นับแต่เรื่องนั้นเมื่อฤดูใบไม้ผลิที่แล้ว”

ผมถลึงตา แต่ไม่ได้มองคิม ไม่ใช่ความผิดของเธอที่ทำให้นายจ้างหลัก ของผมคือแคริน เมอร์ฟี ผู้อำนวยการฝ่ายสืบสวนคดีพิเศษของกรมตำรวจชิคาโก ไม่ได้เรียกผมเข้าไปให้คำปรึกษามาเดือนกว่าแล้ว เงินเลี้ยงชีพส่วนใหญ่ในช่วง สองสามปีนี้มาจากการเป็นที่ปรึกษาพิเศษให้ฝ่ายสืบสวนคดีพิเศษ แต่หลังจาก การต่อสู้คดีเมื่อฤดูใบไม้ผลิที่แล้ว ระหว่างพ่อมดมนตร์ดำกับแก๊งอาชญากรรม เพื่อแย่งกันควบคุมการค้ายาเสพติดในชิคาโก งานที่ทำให้ฝ่ายสืบสวนคดีพิเศษ ก็ค่อย ๆ น้อยลง - ทำให้รายได้ลดลง

ผมไม่รู้ว่าจะเหตุใดเมอร์ฟีจึงไม่เรียกใช้ผมบ่อยเหมือนเมื่อก่อน ผมสงสัย แต่ยังไม่มีโอกาสถามเธอ อาจไม่ใช่สิ่งที่ผมทำไป แต่เหล่าสัตว์ประหลาดอาจ หยุดงานประท้วง ต้องใช่แน่

ประเด็นก็คือผมขาดเงิน ผมกินบะหมี่สำเร็จรูปมาหลายสัปดาห์เกินไปแล้ว สเต็กที่แม่ทำส่งกลิ่นราวกับสวรรค์ แม้จะอยู่อีกฟากห้อง ท້องผมร้องอีก มันดัง โครกครากด้วยความต้องการนี้อย่าง

แต่ผมกินอาหารเย็นเฉย ๆ โดยไม่ให้ข้อมูลที่คิมต้องการไม่ได้ ใช่ว่าผม ไม่เคยเบี้ยวข้อตกลง แต่ไม่เคยเบี้ยวมนุษย์คนไหน - โดยเฉพาะคนที่ศรัทธาผม

บางครั้งผมก็เกลียดการมีความรู้สึกผิดชอบชั่วดี และการรักษาคำคำดิ์ศรี แบบนี้เง่า

“ก็ได้ ก็ได้” ผมถอนใจ “ให้ผมไปเอาอาหารเย็นมาก่อน แล้วผมจะบอก สิ่งที่คุณอยากรู้”

แก้มกลม ๆ ของคิมบวมอีกครั้ง “ขอบคุณ แฮร์รี่ เรื่องนี้มีความหมาย กับฉันมาก”

“รู้แล้วว่” ผมบอกเธอ แล้วลุกขึ้นเดินลัดเลาะไปที่บาร์ ผ่านเสาหลายต้น

โต๊ะหลายตัว และอื่น ๆ คินนี่พับแม่คเอน์ลีสี่มีคนมากกว่าปกติ แม่แม่จะไม่ค่อยยิ้ม แต่ท่าทางดูพอใจและมีความสุขที่มีคนมาก ผมฉวยจานอาหารและขวดเครื่องดื่มมาด้วยท่าที่หงุดหงิด ยากจะมีความสุขกับความมั่งคั่งของเพื่อน ขณะธุรกิจตัวเองกำลังจะเจ๊ง

ผมนำอาหารซึ่งประกอบด้วยสเต็ก มะเขือเทศ ถั่วลันเตา กลับไปที่โต๊ะแล้วนั่งลงอีกครั้ง วางจานอาหารของคิมลงตรงหน้าเธอ เรากินอาหารอยู่ครู่หนึ่ง ผมกินโดยไม่พูดไม่จาหน้าตาบึ้งตึง ขณะเธอกินอย่างเอร็ดอร่อย

“เออละ” คิมพูดในที่สุด “คุณบอกอะไรฉันได้บ้างเรื่องนั้น” เธอใช้ส้อมชี้กระดาษแผ่นนั้น

ผมกลืนอาหาร จิบเบียร์เอลรสเข้ม แล้วหยิบกระดาษแผ่นนั้นอีกครั้ง “เออละ นี่คือภาพของเวทมนตร์ชั้นสูง ที่จริง มีสามมนตร์ มีเวทมนตร์หนึ่งอยู่ในอีกเวทมนตร์หนึ่ง เหมือนกำแพงหลายชั้น จำได้ไหมที่ผมบอกคุณเรื่องวงเวท”

คิมพยักหน้า “พวกมันไม่กันอะไรไว้ข้างนอกก็กักไว้ข้างใน ส่วนใหญ่กระทำต่อพลังเวทหรือสิ่งมีชีวิตในแดนนิรันดร์ แต่มรดกขำไปเปิดดวงเหล่านั้นได้”

“ใช่แล้ว” ผมพูด “วงกลมวงนอกสุดของสัญลักษณ์เป็นเช่นนั้น เป็นสิ่งกีดขวางสิ่งมีชีวิตที่เป็นวิญญาณและมีพลังเวทมนตร์ สัญลักษณ์ตรงนี้ ตรงนี้ตรงนี้ เป็นสัญลักษณ์ที่สำคัญ” ผมชี้เส้นขยุกขยิก

คิมพยักหน้าซึ่งข้ง “ฉันเข้าใจวงนอกแล้ว วงถัดไปล่ะ”

“วงกลมวงที่สองเป็นคาถาสกัดร่างกาย *มรดกขำ* ซึ่งจะได้ผลถ้าคุณใช้แค่ดวงหนึ่งของสัญลักษณ์ คุณต้องใช้อย่างอื่น หินหรืออัญมณีอะไรทำนองนั้น มาคั่นระหว่างเส้นพวกนี้” ผมกินสเต็กอีกคำ

คิมขมวดคิ้วมองกระดาษ ก่อนมองผมแบบเดียวกัน “แล้วมันทำหน้าที่อะไรล่ะ”

“กำแพงที่มองไม่เห็น” ผมบอก “เหมือนก้อนอิฐ วิญญาณและเวทมนตร์ผ่านมันไปได้ แต่มรดกขำผ่านไปได้ ก้อนหิน กระสุนปืน หรือสิ่งที่เป็นรูปธรรมก็ผ่านไปได้”

“เข้าใจแล้ว” เธอพูดด้วยความตื่นเต้น “ทำนองเดียวกับสนามพลัง”
ผมพยักหน้า “อะไรทำนองนั้น”

แก้มเธอแดงด้วยความตื่นเต้น ดวงตาเป็นประกาย “ฉันรู้จักมัน แล้ว
วงสุดท้ายนี่ล่ะ”

ผมหยีตาดูวงแหวนสัญลักษณ์วงในสุดปลายขมวดคิ้ว “เป็นความผิดพลาด”
“หมายความว่าอย่างไร”

“หมายความว่ามันเป็นเพียงภาษาที่ไม่รู้เรื่อง ไม่มีประโยชน์เลย คุณแน่ใจ
หรือว่าลอกมาถูกต้อง”

คิมเบะปาก “แน่ใจสิ ฉันแน่ใจ ฉันระมัดระวัง”

ผมอ่านสีหน้าเธอครู่หนึ่ง “ถ้าผมอ่านสัญลักษณ์ถูก มันคือกำแพงที่
สาม สร้างขึ้นเพื่อขัดขวางสิ่งมีชีวิตที่มีร่างกายและวิญญาณ ไม่ใช่ทั้งมรรตัยหรือ
วิญญาณ แต่อยู่ระหว่างกลาง”

เธอขมวดคิ้ว “สิ่งมีชีวิตประเภทไหนกันที่เป็นแบบนี้”

ผมยกไหล่ “ไม่มีหรอก” ผมพูด ซึ่งต้องยอมรับว่าเป็นเช่นนั้นจริง
สภาขาวของพอมดไม่อนุญาตให้พูดถึงอสุรกายที่อาจถูกเรียกมายังโลก วิญญาณ
ซึ่งอาจผนวกร่างกายเข้ากับตัวมันเอง ตามปกติ วงกลมกันดวงวิญญาณก็เพียงพอ
จะยับยั้งอสุรกายทั้งหมดได้ ยกเว้นอสุรกายทรงพลังที่สุดหรือสิ่งอาวูโสกว่าที่อยู่
นอกแดนนิรันดร์ แต่วงกลมวงที่สามนี้สร้างขึ้นเพื่อยับยั้งสิ่งต่าง ๆ ที่ก้าวข้าม
อาณาเขตพวกนั้นมาได้ เป็นกรงขังพวกกึ่งเทพเจ้าฝั่งชั่วร้ายและประมุขทุตสวรรค์

คิมไม่เชื่อคำตอบ “ฉันไม่เข้าใจว่าใครจะทำวงกลมแบบนี้ ถ้าใช้ก็อะไร
ไม่ได้เลย แฮร์รี่”

ผมยกไหล่ “ผู้คนไม่ได้ทำสิ่งที่มีเหตุผลหรือสมเหตุสมผลเสมอไป
พวกเขาเป็นอย่างนั้น”

เธอกลอกตามองผม “ไม่เอาน่า แฮร์รี่ ฉันไม่ใช่เด็ก คุณไม่ต้องปกป้อง
ฉันหรอก”

“และคุณ” ผมบอก “ไม่ต้องรู้ว่าวงที่สามถูกสร้างขึ้นมากักอะไร คุณ
ไม่อยากรู้หรอก เชื่อผม”

เธอลืงตามองผมครู่หนึ่ง แล้วจิบเบียร์ก่อนยกไหล่ “ก็ได้ วงกลมต่าง ๆ ต้องได้รับพลังใช้ใหม่ คุณต้องรู้วิธีเปิดมันเหมือนเปิดไฟใช้ใหม่”

“แน่นอน ทำนองนั้น”

“แล้วเราจะเปิดวงนี้ได้อย่างไร”

ผมจ้องเธออยู่นาน

“แฮร์รี่ ฟังอยู่หรือเปล่า” เธอถาม

“คุณไม่ต้องรู้เรื่องนั้นด้วย แม้จะสนใจในแง่วิชาการ ผมไม่รู้ว่าคุณคิดอะไร อยู่ คิม แต่อย่าไปยุ่งกับมันเลย สีมมัน ไปจากมันก่อนคุณจะได้รับอันตราย”

“แฮร์รี่ ฉันไม่”

“พอที” ผมบอก “คุณกำลังนั่งบนกรงเสือ คิม” ผมเคาะนิ้วบนกระดาด เพื่อเน้น “คุณไม่ต้องใช้มันถ้าคุณไม่ได้วางแผนจะแทงเสือในกรงนั้น”

เธอขีดหน้า ตาเป็นประกาย “คุณคิดว่าฉันแข็งแกร่งไม่พอ”

“ความแข็งแกร่งไม่เกี่ยว” ผมพูด “คุณไม่ได้รับการฝึกฝน ไม่มีควมรู้ ผมไม่คาดหวังว่าเด็กนักเรียนจะนั่งลงคำนวณแคลคูลัสระดับมหาวิทยาลัยได้ เช่นเดียวกับที่ไม่คาดหวังสิ่งนั้นจากคุณ” ผมชะงักไป “คุณยังไม่รู้มากพอจะยุ่งเกี่ยวกับเรื่องพวกนี้ คิม แม้ว่าคุณจะรู้มากพอ แม้ว่า คุณจะกลายเป็นพอมดเต็มตัวได้ ผมก็ยังจะบอกคุณไม่ให้ทำเช่นนั้น เพราะถ้าทำไม่สำเร็จ คุณอาจทำให้คนมากมายต้องบาดเจ็บ”

“หากฉันวางแผนจะทำเช่นนั้น ก็เรื่องของฉัน แฮร์รี่” ตาของเธอวาวโรจน์ด้วยความโกรธ “คุณไม่มีสิทธิ์มาเลือกให้ฉัน”

“ไม่ใช่” ผมบอก “เป็นหน้าที่ของผมที่ต้องช่วยคุณเลือกทางเลือกที่ถูกต้อง” ผมข่มกระดาดแผนนั้นมาขยำ ก่อนปาลงพื้นด้านข้าง เธอใช้ส้อมจิ้มชิ้นสเต็กด้วยท่าที่ที่รุนแรง ดูร้าย “ฟังนะ คิม” ผมพูด “อย่าเพิ่งยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้จนกว่าคุณอายุมากขึ้นและมีประสบการณ์มากขึ้น...”

“คุณก็แก่กว่าฉันไม่มาก” คิมพูด

ผมนั่งกระสับกระส่าย “ผมฝึกมามาก ผมเริ่มตั้งแต่ตอนหนุ่ม ๆ” ผมไม่อยาก

พูดถึงความสามารถเรื่องเวทมนตร์ที่แก่กล้าเกินอายุและการศึกษา จึงชวนเปลี่ยนเรื่องคุย “การระดมทุนในฤดูใบไม้ร่วงนี้เป็นอย่างไรบ้าง”

“ไม่ได้ผล” เธอพูดพลางพียงพนักเก้าอี้ อย่างเหนื่อยหน่าย “ฉันเพื่อการจ้างเงินออกจากกระเป๋าผู้คน เพื่อปกป้องโลกที่พวกเขาทำให้เป็นพิษหรือปกป้องสัตว์ที่พวกเขาฆ่า ฉันเพื่อที่ต้องเขียนจดหมายและเดินขบวนเรียกร้องสิ่งที่ไม่มีความเชื่ออีก” เธอขยี้ตา “ฉันเชื่อจริงๆ”

“ฟังนะ คิม หาเวลาพักผ่อนบ้าง แล้วก็ขอร้อง เลิกคิดเรื่องวงกลมนั้น รับปากผมสิ”

เธอเขยิบผ้าเช็ดปากลง วางธนบัตรสองสามใบไว้บนโต๊ะ แล้วยืนขึ้น “กินอาหารให้อร่อยนะ แฮร์รี่” เธอพูด “ขอบคุณที่ไม่ช่วยอะไรเลย”

ผมยืนขึ้นเช่นกัน “คิม” ผมพูด “เดี๋ยวสิ”

แต่เธอไม่สนใจผม เดินอาด ๆ ไปทางประตู กระโปรงสะบัดพร้อมผมยาว เธอดูน่าชมสมส่วน ผมรู้สึกได้ว่าเธอโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ พัดลมเพดานตัวหนึ่ง กระทบก่อนปล่อยควันกลุ่มหนึ่งออกมาขณะเธอเดินไปได้มัน แล้วค่อย ๆ หยดหมุน เธอรีบเดินขึ้นบันไดแถวสั้น ๆ ออกไปจากบาร์ กระแทกประตูปิด ผู้คนมองเธอจากไป แล้วหันกลับมามองผม สีหน้าคาดเดา

ผมนั่งลง คับข้องใจ ให้นายลิ คิมเป็นหนึ่งในหลาย ๆ คนที่ผมฝึกมาอย่างยากลำบาก และค้นพบพรสวรรค์ทางเวทมนตร์ ผมรู้สึกเงิ่นเงิ่นที่ไม่ยอมบอกข้อมูลเธอ แต่เธอกำลังเล่นกับไฟ ผมปล่อยให้เธอทำอย่างนั้นไม่ได้ เป็นความรับผิดชอบของผมที่ต้องช่วยปกป้องเธอจากสิ่งเหล่านั้น จนกว่าเธอจะรู้มากพอตระหนักได้ว่าพวกมันอันตรายแค่ไหน

แม้ไม่พูดเรื่องที่สภาฯ จะคิดเกี่ยวกับคนที่ไม่ใช่พ่อมดมายุ่งเกี่ยวกับวงเวทใหญ่ แต่ก็รู้ว่าสภาฯ จะไม่ยอมเสี่ยงแบบนั้น พวกเขาจะลงมืออย่างเด็ดขาด โดยไม่สนใจชีวิตและความปลอดภัยของผู้คน

ผมทำสิ่งที่ถูกต้องแล้ว การไม่ให้คิมรู้ข้อมูลแบบนั้นเป็นการตัดสินใจที่ถูกต้อง ผมปกป้องเธอจากอันตรายที่เธอไม่เข้าใจองแท้และไม่อาจเข้าใจองแท้

ผมทำสิ่งที่ถูกต้องแล้ว - แม่เธอมั่นใจว่าผมจะให้คำตอบเธอ ดังที่ผมเคย
 ทำมาในอดีต ตอนสอนเธอให้รักษาและควบคุมพรสวรรค์ด้านเวทมนตร์ที่มีอยู่
 ปานกลาง แม่เธอมั่นใจว่าผมจะแสดงคำตอบที่เธอต้องการให้ดู เป็นผู้นำเธอ
 ผ่านความมืดมน

ผมทำสิ่งที่ถูกต้องแล้ว

ให้ตายสิ

ท้องผมปวดจนไม่ต้องการอาหารแสนอร่อยของแม่อีก ก็ไม่ว่าเป็นสเด็ก
 หรือไม่ ผมรู้สึกไม่สมควรได้รับมัน

ขณะผมจิบเอลและวิตกกังวล ประตูก็เปิดอีกครั้ง ผมไม่ได้เงยหน้ามอง
 เพราะกำลังหมกมุ่นครุ่นคิด ซึ่งเป็นสิ่งที่รู้กันทั่วว่าพวกฟอมดทำเสมอยามว่าง
 มีเงาหนึ่งทาบทัวผม

“มานั่งหน้าบึ้งอยู่นี่เอง” เมอร์ฟีพูด เธอก็มหยิบก้อนกระดากที่ผมขยำ
 ทิ้งไปก่อนหน้านี้ ใส่มันไว้อย่างเรียบร้อยในกระเป่าแจ๊คเก็ตแทนปล่อยให้
 เศษขยะอยู่บนพื้น “ดูไม่เหมือนคุณเลย แฮร์รี่”

ผมเหลือบตาขึ้นมองเมอร์ฟี ผมไม่ต้องเหลือบตาขึ้นมากนัก แคริน เมอร์ฟี
 สูงเกินห้าฟุตไม่มาก ผมสีทองที่เคยยาวประป่า ตอนนี้สั้นเต๋อ ไว่ด้านหน้ายาว
 กว่าด้านหลังเล็กน้อยแบบฟังก์ ซึ่งรับกับตาสีฟ้าและจมูกเขิดมาก สำหรับอากาศ
 แบบนี้ การแต่งตัวของเธอเหมือนชุดอยู่บ้าน คือยีนสีเข้ม เสื้อเชิ้ตผ้าสักหลาดอ่อน
 รองเท้าบูตปีนเขา แจ๊คเก็ตหนาแบบคนตัดไม้ ดิดดราบนเข็มขัด

เมอร์ฟีหน้าตาน่ารักมาก สำหรับผู้ใหญ่ที่ได้รับโอบิโดสายดำ และรางวัล
 นักแม่นปืนหลายรางวัลจากกรมตำรวจชิคาโก เธอเป็นมืออาชีพที่แท้จริง เป็น
 คนที่ฝ่าฟันและไต่เต้าขึ้นสู่ยศร้อยตำรวจโท เธอสร้างศรัทธุมารายทาง ซึ่งหนึ่ง
 ในนั้นทำให้เธอรับผิดชอบฝ่ายสอบสวนคดีพิเศษไม่นานหลังจากเธอได้รับยศนั้น

“อ้าว สวัสดิ์ เมอร์ฟี” ผมทัก แล้วตีเมลอีกใหญ่ก่อนพูดว่า “ไม่ได้
 พบกันเสียนาน” ผมคงเสี่ยงให้เรียบ แต่แน่ใจว่าเธอจับความโกรธในน้ำเสียงได้

“ฟังนะ แฮร์รี่-”

“คุณได้อ่านบทบรรณาธิการในหนังสือพิมพ์ *ทริบูน* หรือเปล่า บทที่วิจารณ์ว่าคุณใช้เงินของเมืองเสียเปล่ากับการจ้าง ‘คนที่อวดอ้างว่ามีพลังจิตชื่อแฮร์รี เดรสเติน’ ผมว่าคุณต้องอ่านแล้ว เพราะผมไม่ได้ข่าวจากคุณอีกเลยนับแต่บทบรรณาธิการนั้นตีพิมพ์”

เธอดูตั้งใจมาก “ฉันไม่มีเวลาสำหรับเรื่องนี้”

ผมไม่ใส่ใจที่เธอพูด “ผมไม่ได้ตำหนิคุณ ผมหมายถึงมีผู้เสียภาษีรายใหญ่ ๆ ของชิคาโกไม่มากที่เชื่อเรื่องเวทมนตร์ หรือพอมด แน่ละ มีไม่กี่รายที่เห็นสิ่งที่คุณและผมเห็น ตอนเราทำงานด้วยกัน หรือตอนผมช่วยชีวิตคุณไว้”

เธอหลุบตานิ่งอยู่ “ฉันต้องการคุณ มีเหตุเกิดขึ้น”

“คุณต้องการผมหรือ เราไม่ได้คุยกันมาตั้งเดือนกว่า จู่ ๆ คุณก็ต้องการผมหรือ ผมมีสำนักงาน โทรศัพท์ และทุกอย่าง ผู้หมวด คุณไม่ต้องสืบเสาะมาหาผมถึงที่นี้ขณะผมกินอาหารเย็นหรอก”

“ฉันจะบอกฆาตกรนั้นว่าคราวหน้าให้ก่อเหตุเฉพาะในเวลาทำงาน” เมอร์ฟีพูด “แต่ฉันต้องการให้คุณช่วยฉันหาตัวเขา”

ผมนั่งหลังตรง ขมวดคิ้ว “เกิดเหตุฆาตกรรมหรือ เป็นเรื่องที่ผมเชี่ยวชาญหรือ”

เมอร์ฟีแค้นยิ้มให้ผม “ฉันหวังว่าคุณไม่มีอะไรที่สำคัญกว่าให้ทำ”

ผมขบขมแน่นจนรู้สึกรู้สึก “ไม่มี ผมพร้อมทำงาน” ผมยื่นขึ้น

“ถ้าอย่างนั้น” เธอพูดพลางหมุนตัวออกเดินไป “ไปกันเลยไหม”

บทที่ 2

เมอร์ฟีไม่ยอมนั่งรถเต่าของสีฟ้า รถโพล์กสวาแทนคันเก่าของผม

รถเต่าทองไม่เป็นสีฟ้าอีก ผมเปลี่ยนประตูบานหนึ่งเป็นของทำเลียนแบบ สีเขียว อีกบานเป็นสีขาว เนื่องจากสิ่งที่มีกรงเล็บขูดสีเดิมออกไป ฝากระโปรงรถ ถูกไฟไหม้เหลือแต่ซาก ไมค์ซึ่งเป็นช่างซ่อมรถนำฝากระโปรงจากรถสีแดงมาใส่แทน สิ่งสำคัญก็คือรถเต่าทองคันนี้แล่นได้ แม้ว่าจะไม่เร็วนัก ผมชอบใช้รถคันนี้ ไมค์ยืนยันว่ารถเต่าทองเป็นรถที่ซ่อมง่ายที่สุดในโลก ผมจึงขำมัน เขาทำให้มันวิ่งได้แปดหรือเก้าวันในสัปดาห์ ช่างมหัศจรรย์จริง ๆ

เทคโนโลยีดูจะใช้งานไม่ได้เมื่ออยู่ใกล้พวกพอมด - พอเปิดสวิตช์ไฟ ก็ถึงเวลาที่หลอดขาดพอดี พอขับผ่านไฟถนน ไฟก็จะกะพริบดับ อะไรรักตามที่ผิดปกติได้ก็จะผิดปกติ รวมทั้งรถยนต์

ผมคิดว่าไม่เข้าท่าที่เมอร์ฟียอมเสี่ยงให้รถเธออาจจะเสียหาย ในเมื่อเธอใช้รถผมได้ แต่เธอบอกว่าจะเสี่ยง

เธอไม่พูดไม่จาระหว่างขับรถแซงเทิร์นไปตามถนนเจเอฟเค มุ่งหน้าออกไป
โรสมอนด์ ผมมองเธออย่างกระวนกระวายระหว่างเราเดินทางไป เธอรีบ เสี่ยง
เกินไปสองสามครั้งด้วยการขับปาดซ้ายปายขวา ผมจึงคาดเข็มขัด อย่างน้อย
เราก็ไม่ได้อยู่บนรถมอเตอร์ไซค์ของเธอ

“เมอร์ฟี” ผมเรียก “คุณจะไปไหนนะ”

เธอชำเลืองมองผม “ฉันอยากให้คุณไปที่นั่นก่อนคนอื่นจะมา”

“สื่อหรือ” ผมอดพูดด้วยน้ำเสียงรังเกียจไม่ได้

เธอยกไหล่ “ใครก็ช่าง”

ผมขมวดคิ้ว แต่เธอไม่พูดอะไรอีก - ซึ่งดูจะปกติสำหรับเธอ เมอร์ฟี
ไม่พูดมากกับผมอีก เราเดินทางกันต่อไปเงียบ ๆ ออกจากถนนเจเอฟเค เข้าไป
จอดในลานจอดรถของศูนย์การค้าแบบห้องแถวขนาดเล็กที่ยังสร้างไม่เสร็จ
เราออกมาจากรถ

เครื่องบินเจ็ดบินมาต่ำ ๆ มุ่งหน้าไปทางสนามบินนานาชาติโอแฮร์ ห่าง
ไปทางตะวันตกเพียงสองสามไมล์ ผมหยีตามองเครื่องบินครู่หนึ่ง แล้วขมวดคิ้ว
มองเมอร์ฟีขณะเจ้าหน้าที่ในเครื่องแบบมาพาเราไปยังอาคารที่มีแถบกันที่เก็ดเหตุ
มีแสงสว่างมาก ดวงจันทร์เกือบเต็มดวงเหนือศีรษะส่องแสงสีเงินสว่างจ้า ตัวผม
ทอดเงามืดมา ยาวเหยียดขณะเดินไป เสื้อคลุมสะบัดอยู่รอบขา เงาของผมสูง
ตระหง่านเคียงข้างเงาของเมอร์ฟีที่เล็กกว่ามากซึ่งนำหน้าผมไป

“เมอร์ฟี” ผมพูด “เราอยู่นอกท้องที่ในตัวเมืองแล้วไม่ใช่หรือ”

“ใช่” เมอร์ฟีตอบห้วน ๆ

“เฮ้อ ถ้าอย่างนั้นเราก็อยู่นอกเขตอำนาจของคุณแล้ว”

“ผู้คนที่ต้องการความช่วยเหลือจากที่ไหนก็ตามที่ให้ได้ เดรสเดิน การสังหาร
หลายครั้งที่ผ่านมาก่อขึ้นในชิคาโก เราจึงอยากดูแลเรื่องนี้เอง ฉันประสานกับ
เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นแล้ว ไม่มีปัญหาหรอก”

“การสังหารหลายครั้งหรือ” ผมพูด “หลายครั้งหรือ มากกว่าหนึ่งครั้ง
หรือ เมอร์ฟี เดินช้าหน่อย”

แต่เธอไม่ยอมเดินช้าลง กลับเดินนำผมเข้าไปในอาคารกว้างขวางที่เห็นได้ชัดว่าอยู่ระหว่างการก่อสร้าง แม้ว่างานก่อสร้างภายนอกจะเสร็จแล้ว หน้าที่ต่างบางบานยังมีไม้กระดานปิดอยู่ ผมไม่เห็นป้ายบนประตูด้านหน้าตึกกระทั่งเข้าไปใกล้

“วารลิตีหรือ” ผมอ่านป้าย “คิดว่ามาร์โคนเผามันไปแล้วเมื่อฤดูใบไม้ผลิ”

“อือ” เมอร์ฟีพึมพำพลางเหลียวหลังมองผม “ย้ายที่ใหม่และสร้างใหม่”

สุภาพบุรุษ จอห์นนี่ มาร์โคน หัวหน้าอาชญากรในชิคาโก เป็นผู้ทรงอิทธิพลในแวดวงธุรกิจใต้ดิน เขาดำเนินธุรกิจสีเทาทั้งหลายภายในเมือง ไม่รวมผลประโยชน์ที่ถูกกฎหมายที่ซานเมือง เช่นที่โรสมอนด์นี่ เมื่อฤดูใบไม้ผลิที่แล้ว ผมเผชิญหน้ากับเขาในคลับของเขา อดีตชาติของวารลิตี เกี่ยวกับยาเสพติดมรณะตัวใหม่ในวงการ สถานที่นั้นเกิดไฟไหม้พังราบ

หลังจากเรื่องวุ่นวายทั้งหมดยุติ มีข่าวลือว่าคนค้ายาที่ผมกำจัดคือศัตรูของมาร์โคน และว่าผมสังหารเขาตามคำขอของหัวหน้าแก๊งอาชญากรรม ผมไม่ได้ปฏิเสธข่าวลือ ปล่อยให้ผู้คนพูดง่ายกว่าบังคับมาร์โคนให้แก้ข่าว

ข้างในอาคาร พื้นขรุขระยังไม่เรียบร้อย มีคนเปิดไฟทำงานไว้สองสามดวง ภายในอาคารจึงมีแสงสีขาวสว่างจ้า มีฝุ่นเกาะที่ผนังทุกหนทุกแห่ง มีโต๊ะพับได้สองสามตัวกางอยู่ มีเครื่องมือของคนงานวางทิ้งไว้บนโต๊ะ มีถังพลาสติกใสสีหลายใบ ผ้าใบ และถุงใส่แปรงทาสีใหม่ ๆ ฤๅหนึ่งรายการใช้งานอยู่ที่มุมหนึ่ง ผมไม่ได้สังเกตเห็นเลือดจนเมอร์ฟียื่นแขนออกมาตรงหน้าผม เพื่อกันไม่ให้ผมเดินไปเหยียบ

“ดูสิ เดรสเดิน” เธอพูด น้ำเสียงขริม

ผมหยุดเดิน ก้มมองเลือด เลือดปริมาณมาก เริ่มจากข้างเท้าผม กระเซ็นเป็นทางยาวออกไปเหมือนแขนของคนที่กำลังจมน้ำ ทำให้พื้นที่เปื้อนฝุ่นกลายเป็นสีแดงสด ผมมองตามรอยเลือดที่เป็นทางยาวกลับไปที่แองลิคเกือบหนึ่งนิ้ว ที่ล้อมรอบกองเสื้อผ้าที่ฉีกขาดและเนื้อที่ถูกฉีกซึ่งต้องเป็นซากศพ

ท้องผมปั่นป่วน แทบจะอาเจียนสเด็กที่กินเมื่อตอนเย็น แต่ผมกลัวกลิ่นไว้ ผมเดินวนรอบศพอยู่ห่าง ๆ ผมคิดว่าศพนั้น เป็นศพผู้ชายอายุสามสิบกว่า เป็นคนตัวใหญ่ ผมตั้ง เขาล้มตะแคง หันหน้าไปด้านตรงข้ามผม แขนทั้งสองข้าง

งอเข้าหาศีรษะ ขาทั้งสองข้างยกขึ้นมาทางอวัยวะสำคัญ อารูธขึ้นหนึ่ง คือเป็นพวก
อัตโนมัติกระบอกเล็กลงห่างไปเจ็ดถึงแปดฟุต ไร้ประโยชน์เนื่องจากไกลเกินกว่า
มือของเหยื่อจะเอื้อมถึง

ผมเดินวนรอบศพจนมองเห็นหน้า

อะไรก็ตามที่ฆ่าเขาไม่ใช่มนุษย์ ใบหน้าเขาถูกกระชากหายไป บางอย่างฉีก
ริมฝีปากออกไป ผมเห็นฟันที่เปื้อนเลือด จมูกถูกทิ้งหายไปด้านหนึ่ง บางส่วน
ห้อยลงมาที่พื้น หัวผิตรูปผิตร่าง รวากับมีแรงกดมหาศาลที่ขมับจนกะโหลกยุบ

ลูกตาหายไป ถูกกดออกไปจากหัว มีรอยเขียวช้ำรอบ ๆ เบ้าตา

ผมหลับตาปี สูดหายใจลึก หายใจเข้าอีกครั้ง หายใจเข้าเป็นครั้งที่สาม
แต่ก็ยังไม่ดีขึ้น ศพมีกลิ่นเหม็นเหมือนท่อน้ำเสียชวนคลื่นเหียน ซึ่งโชยมาจาก
อวัยวะภายในที่ฉีกขาด ผมอยากอาเจียน

ผมยังจำรายละเอียดอื่น ๆ ได้อีก แม้จะหลับตาแล้ว ผมเก็บรายละเอียด
อย่างเป็นระเบียบ เพื่อเป็นประโยชน์ในภายหลัง เลื่อนอกและเลือดแข็งตัวของเหยื่อ
ถูกฉีกกลายเป็นริ้วเปื้อนเลือดบนต้นแขนทั้งสองข้าง ในแผลที่เกิดจากการป้องกัน
ตัว มือและแขนกลายเป็นเนื้อละ ๆ กองใหญ่ ฝ่ามือและนิ้วถูกกัดเป็นก้อน ๆ
ขาดวัน การที่ร่างงออยู่ทำให้ผมมองไม่เห็นส่วนท้อง แต่เลือดทะลักออกมาจาก
ตรงนั้น กระจายไปเหมือนหมึกหกจากขวด กลิ่นเหม็นทำให้แน่ใจว่าเขาถูกควัก
อวัยวะภายใน

ผมเบือนหน้าจากศพ แล้วลืมตาจ้องพื้น

“แฮร์รี่” เมอร์ฟีเรียกจากอีกฟากของศพ เสียงกระด้างที่มีมาตลอดเย็น
วันนั้นหายไป เธอไม่ได้ขยับเขยื้อนตอนผมตรวจสอบศพคร่าว ๆ

“ผมจำเขาได้” ผมพูด “อย่างน้อย ผมคิดว่าจำได้ คุณต้องตรวจสอบ
ประวัติการทำฟันหรืออะไรแบบนั้น ถึงจะแน่ใจได้”

ผมจับน้ำเสียงไม่พอใจได้เมื่อเธอพูด “อย่างนั้นหรือ เขาเป็นใครล่ะ”

“ผมไม่รู้จักชื่อเขา ผมเรียกเขาว่าผมตั้ง เพราะเขาไว้ผมทรงนั้น เขาเป็น
องครักษ์ของมาร์โคน”

เมอร์ฟีเงยไปครู่หนึ่ง แล้วจึงพูดหัวน ๆ ว่า “เวร”

“อะไรหรือ เมอร์ฟี” ผมหันไปมองเธอ โดยไม่มองศพที่ไม่เหลือชิ้นดีของ
ผมตั้ง

สีหน้าของเมอร์ฟีกังวลแทนผม ตาสีฟ้าอ่อนโยน ผมเห็นเธอสลัดความ
รู้สึกนั้น รวดเร็วปานเงาทาบพื้น เปลี่ยนสีหน้ามาเป็นเรียบเฉย ผมว่าเธอคง
ไม่คิดว่าผมจะหันไปหาเธอ “ดูรอบ ๆ อีกหน่อย” เธอพูด “แล้วค่อยมาคุยกัน”

“ให้ดูอะไรล่ะ” ผมถาม

“เดี๋ยวก็รู้” เธอพูด แล้วเสริมด้วยเสียงกระซิบที่ผมคิดว่าเธอไม่ตั้งใจให้
ผมได้ยิน “ฉันหวังเช่นนั้น”

ผมกลับไปทำงานอีกครั้ง โดยกวาดตามองทั่วห้อง เดินไปที่มุมห้อง
หน้าต่างบานหนึ่งแตก โกล่หน้าต่างบานนั้น มีโต๊ะตัวหนึ่งล้มอยู่บนพื้น ข้าโค้งงอ
ผมเดินไปที่โต๊ะตัวนั้น

มีกระจกแตกกระจายไปทั่วพื้นรอบโต๊ะล้ม เนื่องจากกระจกอยู่ด้านใน
อาคาร แสดงว่ามีบางอย่างเข้ามาทางหน้าต่าง มีเลือดอยู่บนกระจกที่แตกหลายชิ้น
ผมหยิบกระจกชิ้นใหญ่ขึ้นมาขมวดคิ้วมองมัน เลือดเป็นสีแดงคล้ำ ยังไม่แห้งสนิท
ผมหยิบผ้าเช็ดหน้าสีขาจากกระเป๋ามาห่อกระจกชิ้นนั้นไว้ แล้วสอดไว้ในกระเป๋า
เสื้อคลุม

ผมลุกขึ้นเดินกลับไปกลับมา หลบตามองพื้น สำรวจฝุ่น มีอยู่แห่งหนึ่ง
ฝุ่นบนพื้นถูกถูออกไปหมด รวากับเกิดการต่อสู้ขึ้นตรงนั้นโดยไม่มีเลือดหยด
อีกแห่งหนึ่ง แสงไฟส่องไปไม่ค่อยถึง แสงจันทร์สีเงินมารวมแสงอยู่ใต้หน้าต่าง
ผมคุกเข่าลงข้างแสงนั้น

ตรงกลางจุดรวมแสงมีรอยอุ้งตีนอยู่บนฝุ่น ใหญ่เกือบเท่ามือผมตอน
กางออก สุนัข ที่ปลายอุ้งตีนมีเล็บใหญ่มากเกือบเหมือนกรงเล็บ

ผมเงยหน้ามองนอกหน้าต่างไปทางวงกลมสีเงินของดวงจันทร์เกือบเต็มดวง

“ແ່ແນ่” ผมพูดเบา ๆ “ແ່ແນ่”

เมอร์ฟีเดินมาหาผม แล้วนั่งมองผมครุ่นหนึ่งอย่างรอคอย ผมเลียริมฝีปาก
ยื่นขึ้นหันไปหาเธอ “คุณมีปัญหาแล้ว”

“จริงหรือ บอกฉันมา เดรสเดิน”

ผมพยักหน้า แล้วชี้หน้าต่าง “ผู้จู่โจมอาจเข้ามาทางนั้น เขาตามเหยื่อมา จู่โจม บัดปืนให้พันเหยื่อ แล้วฆ่า เลือดบนหน้าต่างนั้นเป็นของผู้ร้าย ทั้งคู่ต่อสู้กันพักหนึ่ง คงตรงที่ไม่มีฝุ่นนั้น แล้วผมตั้งก็หยุดสู้ เพื่อจะวิ่งไปยังประตู แต่ถูกฉีกเป็นชิ้น ๆ ก่อน”

ผมหันไปหาเมอร์ฟี ก็มองเธออย่างเคร่งขรึม “คุณเคยมีฆาตกรรมอื่น ๆ ที่เกิดขึ้นแบบเดียวกัน อาจเมื่อสี่สัปดาห์ก่อน ตอนจันทร์เต็มดวงครั้งหลังสุด คุณไม่ได้พูดถึงฆาตกรรมเหล่านั้น”

เมอร์ฟีชำเลื่องมองหน้าผมครู่หนึ่ง แล้วมองไปทางอื่นพลางพยักหน้า “ใช่ เกือบสี่สัปดาห์ก่อน แต่ไม่มีใครพูดถึงประเด็นจันทร์เต็มดวง มีฉันคนเดียว”

“อ้อ ถ้าอย่างนั้นคุณควรจะมาดูนี่ด้วย” ผมพูดพลางเดินนำเธอไปที่หน้าต่างบานนั้น แล้วให้เธอดูรอยอุ้งตีนบนฝุ่นใต้หน้าต่าง เธอนิ่งมอง

“เฮร์รี่” เธอพูดหลังจากนั้นครู่หนึ่ง “มีมนุษย์หมาป่าอยู่จริงไหม” เธอ บัดผมที่ระแวกออกไป เป็นท่าที่สะทกสะท้านเล็กน้อยแบบแปลก ๆ แล้วยื่น กอดอกห่อไหล่ราวกับหนาว

ผมพยักหน้า “มี ไม่เหมือนที่คุณเห็นในหนัง แต่มี ผมว่านั่นคือสิ่งที่คุณ จะต้องสืบต่อจากตรงนี้”

เธอสูดหายใจลึก “เอาละ ถ้าอย่างนั้น คุณบอกอะไรฉันได้บ้าง ฉันต้อง รู้อะไรบ้าง”

ผมอ้าปากจะพูด แต่ไม่ทันพูด ก็มีเสียงตะโกนสั้น ๆ ครั้งหนึ่งข้างนอก แล้ว ประตูหน้าของอาคารก็เปิดผลัะ เมอร์ฟีตะลึง ผมเห็นเธอเม้มปากแน่น เธอเลิก กอดอก แต่ยื่นจิ้งก่า กำปั้นทั้งสองเท้าสะโพก

“ให้ตายสิ” เธอพูด “ทำไมคนเง่าพวกนั้นถึงมาเร็วนัก”

ผมก้าวไปข้างหน้า เพื่อจะดูให้ถนัด กลุ่มคนสี่คนสวมสูทเดินเข้าประตูมา กระจายตัวกันเกือบเป็นรูปข้าวหลามตัดแบบทหาร ผู้ชายที่อยู่ข้างหน้าไม่สูงเท่าผม แต่ก็สูงมาก ประมาณหกฟุตสามหรือสี่นิ้ว ผมดำสนิทเช่นเดียวกับคิ้ว ดวงตา

เป็นสีเทาซีดเหมือนควันไม้ สวมสูทสีน้ำเงินรับรูป ซึ่งผมรู้สึกว่ามันปกปิดรูปร่าง
กำยำไว้ แม้จะดูออกชัดเจนว่าเขาอายุเลยเลขสี่แล้ว ป้ายบอกสังกัดสีฟ้าเขียนว่า
“เอฟพีไอ” ด้วยตัวหนังสือสีน้ำเงินยัดตัวเบ้อเริ่มห้อยจากปกเสื้อข้างหนึ่ง

“กั้นสถานที่เกิดเหตุ” เขาพูด เสียงทุ้ม เครียด “ผู้หมวดเมอร์ฟี คุณมา
ทำบ้าอะไรในสถานที่เกิดเหตุที่อยู่นอกเขตอำนาจของคุณ”

“ยืนที่ที่ได้พบคุณเช่นกัน นักสืบเดินต้น” เมอร์ฟีพูดเรียบ ๆ “คุณมา
เร็วดีนี่”

“ผมบอกคุณแล้วว่าไม่ต้องการให้คุณมายุ่งกับการสืบสวนครั้งนี้” เดินต้น
พูดชัดเจน ดวงตาสีเทาขาวโรจน์ ผมเห็นเส้นเลือดบนหน้าผากเด่นดุด ๆ เขา
เบนสายตามาทงผม “ใครกัน”

“แฮร์รี-” ผมเริ่มพูด แต่เมอร์ฟีแค้นเสียงตัดบทผม

“ไม่มีอะไรหรอก” เธอพูด แล้วมองผมด้วยสายตาที่บอกชัดเจนมากว่าให้
หุบปาก ซึ่งทำให้ผมหงุดหงิดเป็นบ้า

“แฮร์รี เดรสเดิน” ผมพูดเสียงดังฟังชัด เมอร์ฟีกับผมถลึงตามองกัน

“อ้อ” เดินต้นพูด “นักต้มตุ๋น ผมอ่านเรื่องคุณใน *ทริบูน*” เขาหันไป
มองเมอร์ฟีตาเขียว “คุณกับเพื่อนที่มีพลังจิตต้องหลีกทางให้เรา มีงานตำรวจ
ที่ต้องทำที่นี่ เป็นงานจริง ๆ ซึ่งเราเป็นห่วงเรื่องลายนิ้วมือ เส้นใย การจับคู่ของ
ยีน - เรื่องเง่าทำนองนั้น”

เมอร์ฟีหรีดา ผมก็เช่นกัน แต่ถ้าการจ้องของเราส่งผลต่อเดินต้น มันก็
ไม่ได้แสดงให้เห็นทางสีหน้าของเขาเลย เมอร์ฟีกับเดินต้นจ้องหน้ากันครู่หนึ่ง
เธอโกรธจัดขณะที่เขาแข่งกร้าวไม่ยอมอ่อนข้อ

“เจ้าหน้าที่เป็นนี่!” เดินต้นเรียก

ผู้หญิงอายุคงไม่ถึงสามสิบ แต่ผมหนายาวประป่าหงอกก่อนวัย ละการ
พิจารณาศพออย่างจริงจัง หันมาทางเรา เธอมีผิวสวยสี ตาสีเขียวเข้ม ริมฝีปาก
บางดูเอาจริงเอาจัง เธอเดินมาหาเราด้วยท่าทางเข้มแข็ง เคลื่อนไหวเหมือน
คนที่พร้อมจู่โจมอย่างรุนแรงถ้าจำเป็น เจ้าหน้าที่เอฟพีไอสี่คนที่เข้ามาในห้อง

เธอเป็นเพียงคนเดียวที่พกอวูธให้เห็นชัดเจน เลื่อนอกไม่ติดกระดุม ผมจึงเห็นสายคาดไหล่ตัดกับสีขาของเสื้อเชิ้ต

“คะ ท่าน” เป็นน้พุดเสียงเบามาก ตาเธอมองกึ่งกลางระหว่างเมอร์ฟีกับผม คือมองเราโดยไม่ได้สบตา

“ช่วยพาพลเรือนสองคนนี้ออกไป” เดินตันเน้นคำว่า “จากสถานที่เกิดเหตุ”

เป็นน้ผมกศึระครั้งหนึ่ง แต่ไม่ได้พุดตอบ ได้แต่รอยคอด ผมเตรียมจะไปแต่ชะงัก เมอร์ฟียั้งยืนจังก้า แต่ลดแขนลงข้างตัวอย่างสบาย ๆ ผมจำท่าขบกรามอย่างดี้อันได้ เธอได้ทำทางนี้มาตอนมีคะแนนตามอยู่ในการแข่งขันศิลปะการต่อสู้ เมอร์ฟีพร้อมจะต่อสู้ ให้ตายสิ ผมต้องลอบไปให้เธอเย็นลง มิฉะนั้นเราจะไม่ได้อะไรเลย

“เมอร์ฟี” ผมพุดเบา ๆ “เราออกไปคุยกันหน่อยได้ไหม”

“ไม่ได้” เมอร์ฟีพุด “ไม่ว่าฆาตกรรายนี้เป็นใครก็ตาม เขาทำร้ายผู้คนมาหลายคนแล้วในเดือนก่อน ฉันทมาที่นี่ เพื่อไล่ล่าหมอนี้ กรมตำรวจโรสมอนด์อนุญาตให้ฉันทมาที่นี่” เมอร์ฟีเหลือบตาขึ้นมองเป็นน้ เจ้าหน้าที่เอพีไอสูงกว่าและบึกบึนกว่าเธอมาก ผมเห็นเป็นน้หรือตา เกร็งไหล่

“คุณมีคำอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรไหม” เดินตันถาม เส้นเลือดที่หน้าผากเต้นแรงขึ้น “และคุณอยากให้ผมรายงานเรื่องนี้กับเจ้านายคุณจริง ๆ หรือ ผู้หมวด”

“อย่าบิบัฉันท เดินตัน” เมอร์ฟีพุด น้ำเสียงโกรธจัด ผมสะดุ้ง

“ฟังนะ เมอร์ฟี” ผมพุดพลางโอบไหล่เธอ “เราออกไปกันสักครู่เถอะ” ผมบิบัไหล่เธอเบา ๆ

เมอร์ฟีหันกลับมาทางผม เธอเปลอสบตาผมแวบหนึ่ง แล้วพ่อนคลายลงเล็กน้อย ทำทางล้งเล เธอเริ่มพ่อนคลายเต็มที่ ผมจึงถอนหายใจ ผมไม่ยอมให้เรื่องนี้จับด้วยความรุนแรง เราจะไม่ได้อะไรเลย

“พาพวกเขาออกไปจากที่นี่” เดินตันพุดด้วยน้ำเสียงที่ผมไม่ค่อยชอบ

เบ็นนี่ไม่ได้เตือนเราเลย จู๋ ๆ เธอก็เคลื่อนไหวเร็วและแรง ก้าวเข้าหาเมอร์ฟี แล้วพาดขมับของเมอร์ฟีด้วยท่าศิลปะการต่อสู้ที่ผมไม่คุ้นเคย มีความเคลื่อนไหวรวดเร็วจนดูไม่ทัน มือทั้งสองของเมอร์ฟีไปอยู่ตรงขมับก่อนเบ็นนี่จะพาด เธอหมุนตัว ยกตัวเบ็นนี่ลอยขึ้นกระแทกผู้หญิงผมหยิกกับผนังห้องอย่างแรง

สีหน้าของเบ็นนี่เปลี่ยนจากตกใจและประหลาดใจเป็นโกรธจัดในชั่วเสี้ยววินาที มือล้วงในเสื้อนอก ลังเลแวบหนึ่ง แล้วขยับต่อ เธอชักปืนด้วยความแม่นยำอย่างผู้เชี่ยวชาญ แคล่วคล่องว่องไว แต่ดูไม่รีบร้อน ดาสิ่เขี้ยวลูกโป่งผมฟูใส่เมอร์ฟี ชนเธอล้มลงขณะปืนลั่นพอดี ดังกว่าเสียงฟ้าผ่าในระยะประชิด ภายในร้านอาหารที่ยังสร้างไม่เสร็จแห่งนี้ เราล้มกองกับพื้นฝุ่นเซระ

“เบ็นนี่!” เดินตันตะโกน เขากะโจนเข้าหาเธอ โดยไม่สนใจปืน ไปยืนขวางระหว่างผู้หญิงที่มีอาวุธกับเรา ผมได้ยินเขาริบพูดกับเธอด้วยเสียงทุ้ม

“บ้าเซ่มัด!” ผมตะคอก “คุณเป็นอะไรไป”

เจ้าหน้าที่เอพีไปอีกสองนายและตำรวจลาดตระเวนอีกหลายนายวิ่งเข้ามา เมอร์ฟีแค้นเสียงพลางถองผมอย่างรวดเร็ว ผมแค้นเสียงตอบ แล้วขยับออกจากตัวเธอ เราทั้งคู่ค่อย ๆ ยันตัวลุกขึ้นโดยไม่บาดเจ็บ

“เกิดบ้าอะไรขึ้นนี่” ตำรวจนายหนึ่งถาม เป็นคนมีอายุมากกว่าคนอื่น ผมหงอกบาง

เดินตันหันไปหาดำรวจนายนั้น ด้วยความสงบเยือกเย็น “กระสุนด้าน เกิดเรื่องเข้าใจผิดและจู๋ ๆ ปืนของเจ้าหน้าที่เบ็นนี่ก็ลั่น”

ตำรวจนายนั้นเกาศีระพลางมองเมอร์ฟี “จริงหรือเปล่า ผู้หมวด”

“ไม่จริงเลย!” ผมพูด ผมชี้นิ้วดำหิเบ็นนี่ “นางบ้านี้-”

เมอร์ฟีถองท้องผม แล้วถลึงตามองผม “เป็นความจริง” เมอร์ฟีพูด ขณะผมลูบพุง “เรื่องเกิดขึ้นอย่างที่เจ้าหน้าที่เดินตันพูด เป็นอุบัติเหตุ”

ผมจ้องหน้าเธอ “เมอร์ฟ จะบ้าหรือ ผู้หญิงคนนี่-”

“ทำปืนลั่น” เมอร์ฟีพูด ๆ “เกิดขึ้นได้กับทุกคน” เมอร์ฟีหันไปมองตำรวจสูงวัยนายนั้น เขากะพริบตาน้อย ๆ แล้วยกไหล่

เดินตันหันกลับมาทางเรา ตั้งใจอ่านสีหน้าเมอร์ฟีแวบหนึ่งก่อนพยักหน้า “โรจ จอร์จ ดูให้แน่ใจว่าผู้หมวดไม่เป็นอะไร แล้วพาเธอไปส่งที่รถ”

“ได้ครับ ได้ครับ พิล” เด็กหนุ่มพูด เขาผอม มีผมสีแดง หูใหญ่ และหน้ามีกระ “เอ้อ คุณเดรสเดิน ผู้หมวดเมอร์ฟี ออกไปปรับอากาศบริสุทธิ์ดีไหมครับ ผมชื่อโรเจอร์ แฮร์ริส ส่วนนี่คือเจ้าหน้าที่วิลสัน”

เจ้าหน้าที่เอพปีโออีกคนร่างใหญ่ อ้วนเฟละ อายุปลายสี่สิบ หัวเถิก และพวงหลามปิดเข็มขัด ได้แต่ก้มมือให้เราเดินตามเขาไปที่ประตู เมอร์ฟีถลึงตามองเดินตันครู่หนึ่งก่อนจะหมุนตัวเดินอาด ๆ ตามนายวิลสันร่างใหญ่ไป ผมเดินตามเธอ

“ผมเชื่อไม่ลงเลย คุณปกติดีหรือเปล่า ทำไมคุณไม่บอกว่าหล่อนทำอะไร” ผมกระซิบถามเมอร์ฟี

“นางนั้นนะ” เมอร์ฟีตอบด้วยเสียงไม่เบาเลย “หล่อนพยายามจะลอบกัดฉัน”

“หล่อนพยายามจะทดสอบคุณ เมิร์ฟ” ผมแย้ง

เมอร์ฟีพ่นลมลอดไรฟัน แต่ยังเดินต่อ ผมเหลียวกลับไปดูห้องนั้น เห็นร่างที่ถูกทิ้งจนผิดรูปของผมตั้งถูกล้อมรอบด้วยแถบกันสถานที่เกิดเหตุมากขึ้น เจ้าหน้าที่นิติเวชมาถึงแล้ว มีการจัดทีมขึ้นมาปิดฝุ่นหลายนิ้วมือ เดินตันนั่งคุกเข่าอยู่ข้างเบ็นน์ ซึ่งเอามือปิดหน้าอยู่ ดูเหมือนร้องไห้ เดินตันมองผมดวงตาสีเทาประเมินอย่างไร้ความรู้สึก เขาก็บอข้อมูลเกี่ยวกับผมไว้ว่า “สูง เพียว ผมดำ ตาดำ ลักษณะชอบใช้กำลัง ไม่มีแผลเป็นให้เห็น”

ผมจ้องหน้าเขาครู่หนึ่ง มีลางสังหรณ์และสัญชาตญาณที่ผมแน่ใจมาก เดินตันปิดบังบางเรื่องอยู่ เขารู้บางเรื่อง แต่ไม่ยอมบอก อย่าถามว่าผมรู้ได้อย่างไร แต่มีบางอย่างเกี่ยวกับเขา เกี่ยวกับการที่เส้นเลือดปูดบนหน้าผากเขาหรือการที่เขาคอแข็งที่อทำให้ผมคิดเช่นนั้น

“เอ้อ” เด็กหนุ่มแฮร์ริสพูด ผมกะพริบตาก่อนหันไปหาเขา เขาเปิดประตูให้เมอร์ฟีกับผม แล้วเราก็ดำเนินออกไป “อย่าถือสาเดโบราห์เลย เธอเครียดจัด

เรื่องฆาตกรรมหมาป่าเหล่านี้ เธอไม่ค่อยได้นอนเมื่อเดือนที่แล้ว เธอรู้จักผู้ชายคนหนึ่งที่ถูกฆ่า เธอเครียดตั้งแต่นั้นมา”

“หุบปาก แอร์ริส” เจ้าหน้าที่ที่วิลสันอ้วนผละพุด น้ำเสียงรังเกียจ “หุบปาก” เขาหันมาหาเราสองคน แล้วพูดเสียงเรียบว่า “ออกไปจากที่นี่ ผมไม่อยากเห็นพวกคุณอยู่แถวสถานที่เกิดเหตุที่ไม่ได้อยู่ในเขตอำนาจของคุณ ผู้หมวดเมอร์ฟี ฝ่ายกิจการภายในมีงานทำมากพออยู่แล้ว เข้าใจไหม”

เราหันหลังเดินกลับเข้าไปในอาคาร เด็กหนุ่มผมแดงยิ้มเจื่อน ๆ ให้เรา เชิงขอโทษ แล้วรีบเดินตามเจ้าหน้าที่อ้วนผละไป ผมเห็นเขาเหลียวมามองเรา แวบหนึ่ง สีหน้าครุ่นคิด แล้วเขาก็ลับตาไป ประตูปิด เมอร์ฟีกับผมถูกทิ้งไว้ ด้านนอก ห่างไกลจากการสืบสวนและหลักฐาน ณ สถานที่เกิดเหตุ

ผมแหงนหน้ามองฝ่ารัศมีกาลสว่างไสวไปทางดวงจันทร์เกือบเต็มดวง มนุษย์หมาป่ากระโจนผ่านหน้าต่างเข้าหาสมุนแก๊งอาชญากรในร้านอาหารที่ยังสร้างไม่เสร็จ ศพที่เสียโฉมอยู่กลางพื้นโซกเลือด เจ้าหน้าที่ภาคสนามของเอฟบีไอที่บ้ำระห่ำชักปืนยิงหมายสังหาร มีการต่อสู้แบบกึ่งฟุกันเล็กน้อย มีจอห์น เวย์น น้อย และคำชู้กนิดหน่อย

ผมคิดอย่างประสาทเสียว่า จนถึงขณะนี้ เป็นเพียงอีกคืนหนึ่งที่ได้ปฏิบัติงาน ณ สถานที่จริง

บทที่ 3

ท้องผมปั่นป่วนด้วยความขยะแขยงภาพน่าสยดสยองภายในอาคาร และด้วยความเครียดกับสิ่งที่เกือบจะเกิดขึ้น หูข้างหนึ่งยังคงอื้อจากเสียงปิ่น ตอนนี้ผมเริ่มสั่นไปทั้งตัว อากาการใจเต้นโครมครามเลือนหายไป เหลือแต่ความกังวลจนใจหวิว ผมซุกมือในกระเป๋าเสื้อคลุม ระวังไม่ให้ไปโดนเศษแก้วที่ห่อผ้าเช็ดหน้าไว้แล้วหันหน้าด้านลม หลับตา

ผ่อนคลาย แฮร์รี่ ผมก่ล่อมตัวเอง เย็นไว้ หายใจเข้า-ออก ทำอยู่อย่างนั้น เห็นไหม นายยังไม่ตาย คนตายไม่หายใจอย่างนั้น นายไม่ใช่ผมตั้งที่ถูกฉีกเป็นชิ้น ๆ อยู่บนพื้น นายไม่มีรูกระสุนมากมายอยู่ในตัวด้วย นายยังมีชีวิตอยู่ เมอร์फीก็ไม่เป็นอะไร และนายก็ไม่ต้องมองใบหน้าที่ไร้ดวงตานั้นอีก

แต่ผมยังเห็นร่างที่ถูกทิ้ง แม้จะหลับตาแล้ว ผมยังได้กลิ่นเหม็นคละคลุ้งของอวัยวะภายใน ผมจำเลือดบนพื้นเปื้อนฝุ่นได้ เลือดเหนียว ๆ ชื่น ๆ และเลือดที่กระเซ็นติดผนัง ผมลิ้มรสน้ำตาลในคอหอย จึงกลั๊กลิ้นไม่ให้อาเจียน

ผมอยากแผดเสียง อยากวิ่ง อยากแกว่งแขน และเตะข้าวของจนกว่าจะรู้สึกดีขึ้น ผมแทบจะเข้าใจปฏิกิริยาของเจ้าหน้าที่เป็นนั้ หากเธอทำงานกับฆาตกรรมต่อเนื่องเหมือนกรณีที่ผมเพิ่งเห็น เมื่อคุณจ้องเลือดมากขนาดนั้นเป็นเวลาานานมาก คุณก็จะเริ่มเห็นเลือดทุกหนทุกแห่ง

ผมได้แต่หายใจลึก ๆ อยู่ตลอดเวลา หายใจเข้า-ออก ลมเย็นสดชื่นปะทะหน้า อบอวลด้วยกลิ่นฤดูใบไม้ร่วงที่กำลังจะมาถึง ยามค่ำเดือนตุลาคมในชิคาโก อากาศเย็น มีลมพัดอ่อน ๆ แต่ผมก็ชอบช่วงนี้อยู่ดี เป็นฤดูที่ผมชอบอยู่นอกบ้านมากที่สุด ในที่สุดผมก็ใจเย็นลง เมอร์ฟีคงทำอย่างเดียวกันอยู่ข้าง ๆ ผม คือทำให้สงบ เราทั้งคู่ออกเดินไปที่รถในเวลาเดียวกัน ไม่จำเป็นต้องเอ่ยคำพูดใดระหว่างเรา

“ฉัน...” เมอร์ฟีเอ่ยขึ้น แล้วเงียบไปอีก ผมไม่ได้มองหน้าเธอ ไม่ได้พูดอะไร “ฉันขอโทษ แฮร์รี ฉันสติแตก เจ้าหน้าที่เดินตันเลวระยำ แต่เขาก็ทำตามหน้าที่ และเขาพูดถูก ว่ากันโดยหลักการ ฉันไม่มีสิทธิ์ไปอยู่ในสถานที่เกิดเหตุนั้น ฉันไม่ได้ตั้งใจลากคุณเข้ามาพัวพันกับเรื่องทั้งหมดนี้”

เธอไขประวัติ แล้วขึ้นรถ ผมขึ้นนั่งเบาะข้างคนขับ แล้วเอื้อมมือไปดึงกุญแจมาจากมือเธอขณะเธอจะติดเครื่อง เธอหันขวับมาหรีตามองผม

ผมเอามือสองข้างกุมกุญแจไว้ “นั่งเฉย ๆ แล้วผ่อนคลายสักครู่ เมอร์ฟี เราต้องคุยกัน”

“ฉันคิดว่าคุยกันก็ได้อะไร แฮร์รี” เธอพูด

“นี่แทนการขอบคุณที่ผมช่วยชีวิตคุณไว้ สองครั้งแล้ว คุณกำลังจะปิดบังข้อมูลผม”

“คุณน่าจะรู้ว่านั่นรู้สึกอย่างไร” เธอพูด หน้าบึ้ง แต่ก็เอนพิงพนัก แล้วมองนอกรถผ่านกระจกหน้า เราเห็นตำรวจ เจ้าหน้าที่นิติเวช และเจ้าหน้าที่เอฟบีไอเคลื่อนไหวขวักไขว่อยู่ในอาคาร เราทั้งคู่นิ่งเงียบกันอยู่นาน

ที่นำแปลกก็คือ ปัญหาระหว่างเมอร์ฟีกับผมมีสาเหตุเหมือนปัญหากับคิม เดลานีย์เมื่อห้าห้า เมอร์ฟีต้องการรู้บางเรื่องเพื่อจะสืบสวนต่อ ผมจะให้ข้อมูลเธอก็ได้ - แต่การทำอย่างนั้นจะทำให้เธอตกอยู่ในอันตราย ผมจึงไม่ยอมพูดอะไรทั้งสิ้น

เมื่อผมติดตามร่องรอยไปถึงปลายทาง กลับมีอาคารหลายหลังถูกไฟไหม้และศพหนึ่งหรือสองศพ ไม่มีหลักฐานเพียงพอจะตั้งข้อกล่าวหาใด ๆ กับผม ฆาตกรที่เราติดตามก็ถูกจัดการไปแล้ว แต่เมอร์ฟีไม่เคยยอมยกยให้ผมที่กั้นเธออยู่นอก

ช่วงหลายเดือนนั้น เธอโทร.มาตามผมไปทำงานหลายครั้ง ซึ่งผมให้บริการที่ดีที่สุด แต่มีความเย็นชาระหว่างเรา มีแต่เรื่องงานล้วน ๆ อาจจะถึงเวลาประสานรอยร้าวกันอีกครั้ง

“ฟังนะ เมอร์ฟี” ผมพูด “เรายังไม่เคยพูดกันจริงจังถึงเรื่องที่เกิดขึ้น เมื่อฤดูใบไม้ผลิที่แล้ว”

“ในเมื่อเราไม่ได้พูดถึงมันตอนกำลังเกิดขึ้น” เธอพูดเสียงเฉียบขาด ไม่มีเยื่อใย “ทำไมเราถึงจะมาเริ่มพูดกันตอนนี้ล่ะ นั่นฤดูใบไม้ผลิที่แล้ว แต่ในเดือนตุลาคม”

“ไม่เอาน่า เมอร์ฟี ผมอยากบอกคุณมากกว่านั้น แต่ทำไม่ได้”

“ให้ฉันเดานะ แมวกัดลิ้นคุณขาด” เธอพูดเสียงหวาน

“คุณก็รู้ว่าผมไม่ใช่คนร้าย ป่านนี้คุณน่าจะรู้แล้ว บ้าจริง ผมเสี่ยงตายช่วยชีวิตคุณ”

เมอร์ฟีส่ายหน้า จ้องข้างหน้าเหม็ง “นั่นไม่ใช่ประเด็น”

“ไม่ใช่หรือ ถ้าอย่างนั้นอะไรล่ะ”

“ประเด็นก็คือ เดรสเดิน คุณโกหกฉัน คุณไม่ยอมให้ข้อมูลที่ฉันต้องใช้ทำงาน เวลาที่ฉันให้คุณเข้าร่วมการสืบสวน ฉันไว้ใจคุณ ฉันไม่ได้เที่ยวไว้ใจคนไปทั่ว ไม่เคยเลย” เธอจับพวงมาลัยแน่น ซ่อนนิ้วเกร็ง “แต่ตอนนี้ฉันไว้ใจคุณน้อยกว่าที่เคย”

ผมสะดุ้ง เจ็บปวด ที่แยกว่านั้น เธอพูดถูก “บางอย่างที่ผมรู้...มันอันตราย เมอร์ฟี มันอาจทำให้คุณถูกฆ่า”

ตาสีฟ้าจ้องผมเหม็งด้วยสายตาที่ทำให้ผมเอนไปพึ่งประตูรถ “ฉันไม่ใช่ลูกสาวคุณ เดรสเดิน” เธอพูด เสียงเบาและสงบมาก “ฉันไม่ใช่ตุ๊กตากระเบื้องเคลือบบนชั้นวางของ ฉันเป็นเจ้าของที่ตำรวจ ฉันจับคนร้ายและเอาพวกมันเข้าคุก ถ้าถึงที่สุด ฉันยอมรับกระสุนปืน เพื่อแม่บ้านหรือนักบัญชี

ที่นำส่งสารจะได้ไม่ต้องรับมัน” เธอหยิบปืนจากซองคาดไหล่ ตรวจสอบกระสุนกับ
 ห้ามไก แล้วเก็บที่เดิม “ฉันไม่ต้องการให้คุณปกป้อง”

“เมอร์ฟี เดียวก่อน” ผมรีบพูด “ผมไม่ได้พูดยั่วโมโหคุณนะ ผมเป็น
 เพื่อนคุณ เป็นเสมอมา”

เธอละสายตาไปจากผมขณะตำรวจถือไฟฉายเดินผ่านรถไป โดยส่องไฟบน
 พื้นขณะมองหาหลักฐานด้านนอก “คุณเคยเป็นเพื่อนฉัน เดรสเดิน ตอนนี่...”
 เมอร์ฟีส่ายหน้าครั้งหนึ่ง แล้วขบกราม “ตอนนี้ ฉันไม่รู้”

ไม่มีอะไรที่ผมจะพูดโต้ตอบได้ แต่ผมจะปล่อยให้สิ่งต่าง ๆ เป็นอยู่อย่างนั้น
 ไม่ได้ ตลอดเวลาที่ผ่านมา ผมไม่เคยพยายามมองสิ่งต่าง ๆ จากมุมมองของเธอเลย
 เมอร์ฟีไม่ใช่พอมด เธอแทบไม่มีความรู้เรื่องโลกของสิ่งเหนือธรรมชาติ โลกซึ่ง
 วิทยาศาสตร์อันเป็นศาสนายิ่งใหญ่ไม่อาจจับไล่ไปได้ นับแต่ยุคฟื้นฟูศิลปวิทยา
 เธอไม่มีอะไรจะใช้ต่อกับสิ่งที่เธอประสบ ไม่มีอาวุธนอกจากความรู้ที่ผมให้เธอ
 ได้ - เมื่อฤดูใบไม้ผลิที่แล้วผมพรากอาวุธนั้นไปจากเธอ ทั้งให้เธอรับการป้องกันตัว
 และการเตรียมพร้อม เมอร์ฟีต้องลำบากใจทุกวันที่เชื่อโอกาสเป็นไปได้ของสิ่งที่
 ไม่มีเหตุผล สิ่งที่ทำให้ผมหนีคดีได้แต่ส่ายหน้า

นั่นคือสิ่งที่ฝ่ายสืบสวนคดีพิเศษทำ ทีมที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นพิเศษ
 โดยนายกเทศมนตรีของชิคาโกเพื่อสืบสวน “อาชญากรรมที่ผิดปกติ” ทั้งหมด
 ที่เกิดขึ้นในเมืองนี้ ทศนะของมหาชน ศาสนจักร และนโยบายของทางการ
 ยังคงแสดงความไม่พอใจต่อการอ้างอิงใด ๆ เกี่ยวกับเวทมนตร์ สิ่งเหนือธรรมชาติ
 ผิดจุดเลือด หรือพอมด แต่สัตว์ประหลาดแห่งโลกวิญญาณยังดักข่มอยู่ ไทรอลยูได้
 สะพาน ภูตลักพาเด็ก ผี ปีศาจ และผีสา่งทุกชนิด พวกมันยังสร้างความหวาดกลัว
 และทำร้ายผู้คน สถิติที่ผมประมวลชี้ว่าสิ่งต่าง ๆ มีแต่จะแย่ลง ไม่ใช่ดีขึ้น
 จะต้องมีคนยืนยันยังมั่นในชิคาโกหรือซานเมืองที่มันไปถึง ซึ่งคนนั้นก็คือแคริน เมอร์ฟี
 และทีมงานฝ่ายสืบสวนคดีพิเศษ

เธออยู่ในตำแหน่งนี้นานกว่าทุกคนก่อนหน้าเธอ - เพราะเธอเปิดรับความ
 คิดที่ว่าอาจจะมีอะไรมากกว่าสิ่งที่เป็นความฝันในหนังสือของฮอเรซิโอ เพราะเธอ
 ใช้บริการของพอมดเพียงคนเดียวในประเทศนี้ที่รับจ้างทำงาน

ผมอ้าอึ้ง ปากก็เลยทำงานไปเอง “แคริน ผมขอโทษ”

เรานิ่งเงียบกันอยู่นานทีเดียว

ในที่สุด เธอตัวสั่นเล็กน้อย และสั่นศีรษะ “เอาเถอะ” เธอพูด “แต่ถ้าฉันให้คุณเข้าร่วมในคดีนี้ แฮร์รี ก็แปลว่าฉันต้องการให้คุณรับปาก ไม่มีควมลับคราวนี้ ไม่ต้องปกป้องฉัน ไม่ต้องปกป้องเพื่ออะไรทั้งนั้น” เธอจ้องมองนอกหน้าต่าง หน้าตาดูผ่อนคลายในแสงจันทร์และไฟถนนที่อยู่ห่างไป อ่อนโยนมากขึ้น

“เมอร์ฟี” ผมพูด “ผมรับปากเรื่องนั้นไม่ได้ เป็นไปได้อย่างไรที่คุณขอให้ผม-”

สีหน้าฉายแววโกรธขณะเธอเอื้อมมาจับมือผม เธอทำบางอย่างกับนิ้วหนึ่งที่ทำให้ผมเจ็บแปลบขึ้นมาถึงแขน จึงชักมือกลับทันที ทำให้กุญแจร่วง เธอคว้ามันไว้ได้ แล้วสอดกุญแจในช่องกุญแจ

ผมสะดุ้ง สะบัดนิ้วที่เจ็บครู่หนึ่ง แล้วจึงกุมมือเธอ

“ตกลง” ผมพูด “ก็ได้ ผมรับปาก ไม่มีควมลับ”

เธอชำเลื่องมองผม สบตาผมแวบหนึ่ง แล้วมองไปทางอื่น ดิดเครื่องรถแล้วขับออกไปจากลานจอดรถ “เอาละ” เธอพูด “ฉันจะบอกคุณ ฉันจะบอกคุณ เพราะฉันต้องการความช่วยเหลือทุกอย่างที่เป็นไปได้ เพราะถ้าเราจับมนุษย์หมาป่าตัวนี้ไม่ได้ เราก็จะต้องรับภาระศพอีกเป็นตันในเดือนนี้ และ” เธอถอนหายใจ “เพราะถ้าเราจับไม่ได้ ฉันจะต้องตกงาน และคุณอาจจะไปลงเอยในคุก”

บทที่ 4

"คุณหรือ" ผมพูด "คุณหรือ ให้ตายสิ เมอร์ฟี คุณคิดจะบอกผมเรื่องนี้ บ้างหรือเปล่า"

เธอมองผมด้วยสายตาเอือมระอา ไฟหน้ารถหลายคันส่องมาจากอีกฝั่ง ถนนหลวง วูบวาบบนหน้าเธอ "อย่ามาหาเรื่องฉันนะ แฮร์รี่ ฉันเหนื่อยมาทั้งเดือนแล้ว"

คำถามนับสิบแย้งกันหาทางออกจากปากผม คำถามที่ชนะคือ "ทำไมคุณไม่เรียกผมมาทำงานในคดีฆาตกรรมอื่น ๆ เมื่อเดือนที่แล้ว"

เมอร์ฟีหันกลับไปมองถนน "ฉันก็อยาก จริงนะ แต่ทำไม่ได้ ฝ่ายกิจการภายในเริ่มไล่บี้ฉันเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับมาร์โคนและวิกเตอร์ เซลส์เมื่อฤดูใบไม้ผลิที่แล้ว มีคนคิดว่าฉันสมรู้ร่วมคิดกับมาร์โคน ว่าฉันช่วยสังหารคู่แข่งคนหนึ่ง แล้วกำจัดยาสามตาจากวงการ พวกเขาเลยซัดคู้ยค่อนข้างมาก"

ผมรู้สึกผิดทันที "เพราะผมไปอยู่ในสถานที่เกิดเหตุ คุณมีหมายจับผม แต่แล้วก็เพิกถอน จากนั้นก็มีข่าวลือเกี่ยวกับผมและมาร์โคนหลังทุกอย่างจบ..."

THE DRESDEN FILES

THE #1 NEW YORK TIMES BESTSELLING SERIES

เกิดฆาตกรรมสยองขวัญ ผิดธรรมดา น่าสยดสยอง
สภาพศพเลอะเทอะไม่มีชิ้นดี หรือฆาตกรไม่ใช่มนุษย์!

แฮร์รี่ เดรดสเด้น พ่อมดนักสืบ กับ**ผู้หมวดเมอร์ฟี** หัวหน้าฝ่ายสืบสวนคดีพิเศษ กรมตำรวจชิคาโก ต้องช่วยกันจับฆาตกรโหดรายนี้ให้ได้ก่อนจำนวนศพจะเพิ่มขึ้น แต่ขณะที่การสืบสวนยิ่งยากและประหลาดขึ้นเรื่อยๆ แฮร์รี่กลับตกเป็นผู้ต้องสงสัย และถูกตามล่าจากศัตรูไม่ทราบฝ่าย ชำร่ายเมอร์ฟียังถูกเบี่ยงเบนกดดันอย่างหนัก แฮร์รี่จึงต้องหาตัวฆาตกรที่รอควักตับไตไส้พุงอยู่ในความมืดให้พบ เมอร์ฟีต้องปิดคดีนี้ให้ได้โดยเร็ว ไม่งั้นนั้นเธออาจต้องตกงาน และแฮร์รี่คงต้องไปลงเอยในคุก!

“จิบ บุคาเซอร์ พสมพลาบิมเคิร์นแพนตากซีเข้ากับโหวพริบของแบอนัวร์คลาสสิก
ทำให้มันใจได้เลยว่า ไม่มีส่วนไหนที่ปากเบื่อหรือไม่เป็นเหตุเป็นผล
ซีรีส์นี้จึงกลายเป็นหนึ่งในซีรีส์โปรดไปแล้ว”

- SF Site

“ซีรีส์ยอดเยี่ยม
ดำเนินเรื่องฉับไว เล่าอย่างมีสีสัน”
- Cinescape

“วรรณกรรมชั้นเยี่ยม
ที่เหนือความคาดหมาย”
- คริส บันซ์ ผู้เขียน *The Warrior King*

“แฮร์รี่เป็นตัวละครที่โดดเด่นอย่างน่าทึ่ง”
- *The Midwest Book Review*

“อ่านสนุกมากๆ เล่าเรื่องได้สมคูล
พ่อมดกับคนฉลาด & คนลึกลับกับอาชญากร”
- ลินนี่ เฟลเวลลิ่ง ผู้เขียน *Traitor's Moon*

แฮร์รี่ เดรดสเด้น พ่อมดคอยนักสืบแห่งชิคาโก
เขาคือ **เซอร์ลีโอ โฮลล์ส** ในโลกของพ่อมด
ผู้ฉลาดเป็นกรด อดทนเป็นเลิศ
พร้อมผู้ช่วยคือ หัวกะโหลกอัจฉริยะ & แมวจอมป่วน

www.im-arn.com

ในเครือสุขภาพใจ

f ImArnPUB

DG 0034 ๑๙๙๙๙๙

ISBN 978-616-14-0229-7

www.booktime.co.th

หนังสือดี เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป